Oda do Lutomi

Gdzie z ładnych wzgórz lesistych,

Pod błękitem niebios czystych,

Bystre wody toczy Miła,

Tam się wioska rozgościła.

Piękna i zasobna,

Wieś wesoła, wieś pogodna,

Drugiej takiej nie zna ziemia,

To Lutomia, to Lutomia.

Powiedz wietrze, powiedz ptaku,

Czyś gdzieś widział wioskę taką,

Gdzie wśród pól i lasów skraju,

Żyją ludzie niby w raju.

Piękna i zasobna,

Wieś wesoła, wieś pogodna,

Drugiej takiej nie zna ziemia,

To Lutomia, to Lutomia.

Czasem jak to w życia kole,

Coś zasmuci, coś zaboli,

Ale uśmiech i pogoda,

Wszystkim rękę zgody poda.

I tak pod niebios opieką,

Wiją ludzie życia wstęgę.

Niech nas w pracy, smutku, złości,

Wiara w przyszłości nie opuści.

Niech pieśń naszą w strony świata,

Wieść poniesie lotem ptaka,

Bo za wszystkie ziemi blaski,

Nie oddamy naszej wioski.

Piękna i zasobna,

Wieś wesoła, wieś pogodna,

Drugiej takiej nie zna ziemia,

To Lutomia, to Lutomia.